

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **H. S.**
státní příslušností Ukrajina
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2017 č.j. OAM-864/ZA-ZA11-K10-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V žalobě žalobkyně namítala zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany; správní orgán nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, když nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Dále odkázala na judikaturu týkající se humanitárního azylu a uvedla, že z napadeného rozhodnutí nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního

žretele pro udělení humanitárního azylu. Žalobkyně dále namítla, že v případě svého návratu na Ukrajinu nemá možnost se nastěhovat do bytu svých rodičů ani nemá zajištěno žádné jiné ubytování; s ohledem na politicko-ekonomickou současnou situaci na Ukrajině by pro ni bylo prakticky nemožné zajistit si zaměstnání a spolehnout se nemůže ani na finanční pomoc svého manžela, neboť jeho finanční možnosti jsou také omezené. Žalobkyně na území České republiky žije již velmi dlouhou dobu, je plně asimilovaná do většinové společnosti, hovoří plyně česky, má zde manžela a vytvořené majetkové i společenské zázemí. V případě jejího návratu na Ukrajinu je naopak skoro jisté, že zůstane bez finančních prostředků a zajištěného ubytování a bez jakékoliv perspektivy pomoci, neboť ukrajinské státní orgány s ohledem na velké množství vnitřně přesídlených osob (z důvodu přetrvávajícího válečného konfliktu) nejsou schopny svým občanům poskytovat sociální podporu. Dalším důvodem pro udělení humanitárního azylu je nejistá bezpečnostní situace na Ukrajině. Žalobkyně sice nepochází přímo z válkou zasažené oblasti, nicméně s ohledem na stále se vyvíjející bezpečnostní situaci na Ukrajině a na vnitřní přesídlování osob, rostoucí kriminalitu a nespolehlivé zásobování jsou důsledky válečného konfliktu znatelné i ve Lvovské oblasti. Proto je dle názoru žalobkyně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se dále dle žalobkyně nedostatečně vypořádal s úvahou, zda jí v případě návratu na Ukrajinu hrozí vážné ohrožení života civilisty ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Podle žalobkyně by její lidská důstojnost ve Lvově ohrožena byla; toto ohrožení by bylo způsobeno mezinárodním ozbrojeným konfliktem. S ohledem na tento přetrvávající konflikt, který ukrajinskou státní správu i samosprávu dlouhodobě vyčerpává, nejistou bezpečnostní situací, velké množství vnitřně přesídlených osob a rostoucí kriminalitu by pro žalobkyni bylo prakticky nemožné zajistit si ubytování a zdroj příjmu, a tím i důstojný život. Žalovaný se dle žalobkyně dále relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Podotkla, že se nemá kam vrátit, na území žije společně se svým manželem, je zde plně etablovaná, mluví plynule česky, naopak na Ukrajině nemá perspektivu. Závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 7. 11. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 7. 10. 2016 žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že na Ukrajině nemá vlastní bydlení. S manželem chtějí přivést dceru do České republiky. Dcera nyní žije s rodiči žalobkyně, sestrou a její rodinou. Také se nechce vrátit proto, že manžela kvůli válce u nich hledají, kontrolují, jestli se vrátil domů. Manželovi také přichází předvolání na vojenskou správu. Rodiče jsou již v penzi, důchod mají malý, žalobkyně

s manželem by chtěla dceru k sobě, aby zde chodila do školy. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně mimo jiné uvedla, že před odjezdem z vlasti žila s rodiči, sestrou, rodinou sestry, tj. jejím manželem a dvěma dětmi, manželem žalobkyně a jejich dcerou. Bydleli v malém rodinném domě, jež vlastnil dědeček žalobkyně; kdo je nyní vlastníkem, neví. Uvedení příbuzní kromě žalobkyně a manžela tam žijí dosud. Žalobkyně pracovala doma na poli, na vlastním hospodářství. Nikdy nebyla v žádném zaměstnání. Úrodu měli pro vlastní potřebu a také ji prodávali; z toho žili. Manžel pracoval jako voják pro armádu na základě kontraktu. Bylo to jen na krátký čas. Potom se jim narodila dcera, dostali sociální pomoc a za nějakou dobu začali vyřizovat doklady k vycestování, protože neměli zaměstnání, vlastní bydlení. Neměli dostatek prostředků na živobytí a hmotné zajištění pro dceru. Jiné důvody neměli. Podařilo se jim vyřídit povolení k pobytu v České republice za účelem zaměstnání. To bylo platné do 31. 8. 2016, pak už žalobkyně dostala jen výjezdní příkaz. Pracovala jen brigádně bez pracovní smlouvy, bylo to přes agenturu, v době, kdy již měla požádáno o prodloužení povolení k pobytu. Přišla cizinecká policie na kontrolu a zahájili s ní asi řízení o správním vyhoštění. Pobyt jí nebyl prodloužen, bylo jí řečeno, že vízum nedostane a že se má dostavit k převzetí výjezdního příkazu. Potom se dostavila do Zastávky a požádala o mezinárodní ochranu. Nevycestovala, protože na Ukrajině nemají zaměstnání, vlastní bydlení. Nemají tam dostatek prostředků na živobytí a hmotné zajištění pro dceru. Chtěla by v České republice žít nadále legálně. Navíc i kvůli válce na Ukrajině a potencionální vojenské službě manžela, povolávají všechny muže do 60 let. Nikdo se neptá, jestli chtějí, berou všechny. Nechce, aby manžel musel do války, aby dcera zůstala bez otce. Žalobkyně se dále obává návratu do vlasti, neboť neví, z čeho by tam s manželem žili. Nemají kde bydlet, nemají prostředky na nájem bytu. Rodiče jim pomoci nemohou, mají nízké důchody, neměli by na zaplacení komunálních služeb. Když žijí s manželem v České republice, rodinným příslušníkům na Ukrajině finančně pomáhají. Na území České republiky žalobkyně kromě manžela nemá nikoho. Žalobkyně potvrdila, že uvedla všechny důvody, pro které opustila svou vlast a pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany, a dodala, že chce legálně zůstat v České republice a pracovat tady; pomáhat rodině na Ukrajině. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2017 č.j. OAM-864/ZA-ZA11-K10-2016 žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, a) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, b) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak žalobkyně v řízení před žalovaným ani před zdejším soudem nenamítla takovou okolnost, pro niž by bylo možno uzavřít, že by žalobkyně mohla mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud proto dospěl k závěru, že v případě žalobkyně není naplněn žádný z důvodů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu.

10. Žalobkyně namítala, že jí měl být udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
11. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svých rozsudcích ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32, kde je uvedeno: *„K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“* K soudnímu přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č.j. 6 Azs 6/2018-33, v němž uvedl: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS)....*
Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz s. 7) správně uzavřel, že případ žalobkyně není hodný zvláštního zřetele. Podle žalovaného je žalobkyně dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou, která na základě zjištění správního orgánu z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení stejně jako protokolu o pohovoru má možnost, kam se na Ukrajinu vrátit, a to k matce na její trvalou adresu, tudíž zázemím ve vlasti disponuje. Z ekonomického hlediska se může taktéž opírat o svého manžela, který se může v případě potenciálních finančních problémů o svoji choť postarat buď přímo ve vlasti, nebo zasíláním finančních prostředků z České republiky. Po zdravotní stránce je žadatelka zcela v pořádku, a proto nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Pokud jde o existenci rodinných vazeb, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že tyto nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů; žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a

kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit; v případě žalobkyně však žalovaný na základě všeho výše uvedeného takové skutečnosti neshledal. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zdejší soud považuje za dostatečné, přičemž podle závěru soudu nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. I kdyby však tento prostor pro správní uvážení žalovaného byl otevřen, soud podotýká, že v daném případě je odůvodnění rozhodnutí žalovaného srozumitelné, pochopitelné a soud s ním souhlasí, protože soud nedospěl k závěru, že by došlo k případnému překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Soud podotýká, že i v případě, že by žalobkyně skutečně neměla na Ukrajině žádné zázemí, jak namítala v žalobě, by se v případě svého vycestování ocitla v obdobné situaci jako mnoho jejích krajanů; proto nelze než uzavřít, že ani taková skutečnost nepředstavuje natolik výjimečnou okolnost, že by se jednalo o případ zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z týchž důvodů nemůže být z podstaty věci naplněn důvod udělení humanitárního azylu žalobkyni ani pro žalobkyni tvrzenou nejistou bezpečnostní situaci na Ukrajině a na tvrzenou neschopnost ukrajinských státních orgánů poskytovat svým občanům sociální podporu. Nejedná se o natolik výjimečnou a individualizovanou okolnost ve vztahu k žalobkyni, jež by mohla naplňovat případ zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Zdejší soud na rozdíl od žalobkyně neshledal žádné pochybení při rozhodování žalovaného o udělení humanitárního azylu žalobkyni.

13. V této souvislosti soud podotýká, že se plně ztotožňuje s žalovaným, který na s. 5-6 napadeného rozhodnutí výstižně uvedl: *„Správní orgán konstatuje, že považuje žádost jmenované v zásadě za účelovou, neboť ta ji dle názoru správního orgánu podala pouze ve snaze upravit si tímto podáním svůj pobyt v ČR ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění z území republiky, neboť jak je správnímu orgánu známo, bylo se jmenovanou vedeno správní řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců, které bylo zahájeno dne 19. 11. 2015 pod č.j. KRPA-464857/ČJ-2015-000022, neboť bylo zjištěno, že tato v průběhu kontroly zaměřené na oprávněnost pobytu a povolení k zaměstnání na adrese Praha 7, ul. Dukelských hrdinů 43, v restauraci Potrefená Husa vykonávala pracovní činnost jako pomocná síla v kuchyni. K prokázání totožnosti předložila vlastní cestovní doklad, v němž však neměla vystaveno žádné platné vízum ani povolení k práci, což vedlo k podezření, že tuto pracovní činnost vykonává bez řádného povolení. Další lustrací její osoby bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá na základě podané žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání pro společnost ARKADO družstvo. Skutečnost, že je žádost jmenované o udělení mezinárodní ochrany podána jí pouze s jediným cílem, a to vyhnout se či oddálit reálnou možnost vyhoštění z území ČR, ostatně ani sama jmenovaná nerozporovala, neboť do protokolu explicitně sdělila, že jí nebylo vyhověno ve věci prodloužení pobytu, byl jí vydán výjezdní příkaz a pak se teprve dostavila do Zastávky, aby zažádala o mezinárodní ochranu. Správní orgán v této věci zdůrazňuje, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutů se měla a má nadále žadatelka držet.“* Zdejší soud se s tímto odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal.

14. V § 14a zákona o azylu je stanoveno:

„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez

státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

15. Soud ve shodě s žalovaným (viz s. 8-9 napadeného rozhodnutí) uzavřel, že v případě žalobkyně nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) či b) zákona o azylu. Tento závěr ostatně nezpochybnila ani žalobkyně ve své žalobě.
16. K bezpečnostní situaci na Ukrajině, a tedy i možnému důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 4. 10. 2018 č.j. 5 Azs 115/2018-34: „*Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Oblast, z níž stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země, dle vlastního vyjádření stěžovatele před odjezdem z Ukrajiny žil na západě Ukrajiny ve městě Rovno, tedy „v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází k žádným bezpečnostním incidentům.“ (jak vyplývá z informace OAMP- Ukrajina ze dne 24. 7. 2017 založené ve spise). Přestože se v citovaném usnesení hovořilo zejména o situaci v městě Rovno, dle závěru soudu jsou východiska obsažená v odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu plně použitelná i v daném případě, neboť i Lvovská oblast se nachází na samotném západě Ukrajiny (dokonce ještě západněji než město Rovno), a tudíž se nepříznivá bezpečnostní situace na východě země nedotýká bydliště žalobkyně v zemi původu.*
17. Nelze pak přisvědčit žalobkyni o tvrzeném vážném ohrožení její lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci konfliktu. Žalobkyně zůstala u ryze obecných tvrzení, přičemž soud podotýká, že není zřejmé, jak by konflikt vzdálený mnoho stovek kilometrů od bydliště žalobkyně mohl vážně ohrozit její lidskou důstojnost. K tomu nepostačuje ani obecný odkaz žalobkyně na rostoucí kriminalitu i počet vnitřně přesídlených osob. Žalobkyně má možnost v teoretickém případě jakýchkoliv potíží obrátit se na vnitrostátní orgány Ukrajiny s žádostí o pomoc. Rovněž i žalobkyní tvrzená nemožnost zajistit si ubytování a zdroj příjmu, a tím i důstojný život, v žádném případě nemůže představovat důvod udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Z žalobkyní uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele*

dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu, jakož ani z tvrzení žalobkyně nevyplývá.

18. Žalobkyně namítla, že na území žije společně se svým manželem, nemá se kam vrátit, je zde plně etablovaná, mluví plynule česky, naopak na Ukrajině nemá perspektivu. V těchto okolnostech žalobkyně spatřovala nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a tedy i důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
19. V této souvislosti Městský soud v Praze poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 26. 10. 2017 č.j. 2 Azs 270/2017-40: *„Nejvyšší správní soud dále odkazuje na usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, v němž konstatoval, že „[u]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“* Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25).“
20. Žalobkyně má na území České republiky toliko manžela, přičemž zde nemá žádné děti. Žalobkyně pak se svým manželem (i dcerou, jež se nachází na Ukrajině) může vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například právě v domovském státě. S ohledem na tyto skutečnosti soud uzavřel, že v případě žalobkyně není dán nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, a tedy ani důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. K naplnění tohoto důvodu udělení doplňkové ochrany pak nemůže postačovat ani tvrzení žalobkyně, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, jakož i námitka, že je zde plně etablovaná a mluví plynule česky. Tyto okolnosti mohou mít vliv na otázku udělení pobytového oprávnění žalobkyni, nikoliv však na otázku udělení mezinárodní ochrany. Ani tyto námitky tak nejsou důvodné.
21. Pokud jde o žalobkyní tvrzené nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu, nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávné právní závěry, k nimž měl žalovaný dojít, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný v dostatečném rozsahu a řádně zjistil skutkový stav věci a na základě něj přijal adekvátní právní závěry, přičemž dostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Ani tyto obecné námitky tak nemohou obstát.
22. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobkyně důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně